

- Uddenberg, Nils 1999. "Det sociala djuret – om Aristoteles, Darwin och dygderna" s. 206–223 i Aspers, Patrik – Uddhammar, Emil (red.) *Framtidens dygder – om etiki praktiken*. Stockholm: City University Press.
- Watson, Gary, 1997. "Contemporary Virtue Ethics and Aristotle" pp. 56–81 in Statman, Daniel (ed.) *Virtue Ethics: A Critical Reader*. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Vedung, Evert, 1977. *Detrationella politiska samtalet*. Stockholm: Aldus
- Weigård, Jarle – Eriksen, Erik Oddvar, 1998. "Deliberasjon og demokrati" s. 37–61 i Midgaard, Knut – Rasch, Bjorn Erik (red.). *Demokrati – vilkår og virkninger*. Bergen: Fagbokforlaget.

Sakkunnigutlåtanden över sökanden till professuren i statsvetenskap i Karlstad

Den utlysta tjänsten som professor i statsvetenskap hade från början sju sökande. Men en av dessa, Lee Miles, har senare dragit tillbaka sin ansökan. Kvar står därmed sex sökande till tjänsten, vilka blir föremål för vår granskning:

Docent Carsten Anckar
 Docent Ingemar Elander
 Docent Michele Micheletti
 Professor Victor Pestoff
 Docent Lars-Inge Ström
 Professor Marie-Louise von Bergmann-Winberg

Vår granskning är så upplagd att vi gör en gemensam presentation och utvärdering av de sökandes meriter. Därefter gör vi var och en en rangordning bland dem, som vi har funnit vara professors-kompetenta.

Oslo, Umeå och Uppsala den 14 oktober 2003

Tom Christensen – Katarina Eckerberg
 –Axel Hadenius

Carsten Anckar (f. 1969) avlade magisterexamen 1994. Det skedde vid Åbo Akademi, där han även tog sin doktorsexamen 1998. Samma år förordnades han som universitetslektor i statsvetenskap vid Mitthögskolan, en tjänst som han innehåft sedan dess. 2002 utnämndes han till docent i statsvetenskap vid Åbo Akademi.

Då Anckar under sin tid som lektor har varit tjänstledig i flera år som forskare är hans pedagogiska meritering till omfånget ännu relativt begränsad. Dock visar den på betydande bredd: vid Mitthögskolan har han undervisat på samtliga betygsnivåer inom grundutbildningen och på flera områden inom jämförande och internationell politik. Vid Åbo akademi har han medverkat i metodundervisning. Vad gäller erfarenhet av forskarutbildning kan Anckar främst hänvisa till sin roll som koordinator under flera år för den finlandssvenska forskarskolan i statsvetenskap, en verksamhet som också har innehållit viss handledning av doktorander. Vidare har han i några fall fungerat som granskare av licentiat- och doktorsavhandlingar. Som helhet är hans erfarenhet av forskarutbildningen ännu av liten omfattning. Detsamma kan sägas om hans administrativa meriter. Hit kan uppgiften som koordinator också räknas liksom hans roll som ansvarig för Europaprogrammet inom Mitthögskolan.

Anckars vetenskapliga produktion består av tre monografier (varav en ännu i manuskript) och 16 publicerade artiklar, i tidskrifter eller i editerade bokvolymmer. Hans avhandling har titeln *Storlek och partisystem. En studie av 77 stater*. Syftet är att förklara partisystemens struktur. Anckar vill pröva den "lag" (formulerad av Duverger) som hävdar att partisystemet är en följd av valsystemet. Som mottets föreslår författaren att länders areal och befolkningens mängd kan ha inverkan på hur partisystemet ser ut. Prövningen, som görs med statistiska tekniker, visar att storleksfaktorn har betydelse; vid sidan härav har effekten av valsystem mycket liten inverkan. Detta är ett viktigt bidrag, som görs inom ett av statsvetenskapens stora forskningsområden.

Avhandlingen har också många förtjänster i övrigt. Den innehåller en mycket utförlig och klargörande genomgång av olika former av vals-system, som tillämpas runt om i världen. Han drar här naturligtvis på en omfattande tidigare forskning, men han gör också egna, ofta välfunna, ställningstaganden i ämnet. Diskussionen av förklarande variabler är också föredömlig. Teoretiska utgångspunkter redovisas, och författaren gör noggranna och systematiska utredningar av möjliga sätt att operationalisera. Det kan invändas att författaren ibland drar något vidlyftiga slutsatser rörande storleksfaktorns betydelse inom demokratiforskningen. Men sammantaget måste avhandlingen räknas som stark merit för dess författare. Resultaten summeras i två följande artiklar: "Size and Party System Fragmentation" (*Party Politics*, 2000) och "Try Federalism" (*Scandinavian Political Studies*, 1999).

Avhandlingens tema kommer delvis igen i en bok med titeln *Effekter av vals-system* (SNS, Stockholm, 2002). Underlaget för studium har nu ökat till 80 länder. Också här görs en fyllig genomgång av olika vals-system, och flera av avhandlingens förklarande variabler kommer åter i bruk, med utnyttjande av statistiska metoder. Men trots sådana överlappningar har boken ett betydande meritvärde. Studien är mycket välgjord och ger en fin inblick i hur vals-systemen på ett generellt plan inverkar i olika avseenden. Stor omsorg ägnas vidare åt att reda ut ett antal intressanta avvikande fall. Författarens goda kunskaper, in på detaljnivå, om förhållandena i olika länder kommer här till god användning. Boken avslutas med en stimulerande diskussion om det svenska vals-systemet, mot bakgrund av de resultat som framkommit i undersökningen. Den visar än en gång på Anckars goda förmåga att hantera stora komparativa datainsamlingar, som utnyttjas på ett systematiskt vis, i nära anslutning till frontforskningen på området.

En tredje bok föreligger i manuskript (insänt för bedömning till ett engelskt förlag). Den handlar om dödsstraffet – nämligen hur dess tillämpning skiljer sig i olika länder. Den allmänna forskningsdesignen känns igen, både ifråga om förklarande faktorer och metodisk uppläggning. Undersökningen görs med sedvanlig kraft och grundlighet. Förutom generella, världsomspän-

nande analyser gör Anckar också studier av olika världsdelar och även av olika delstater i USA. Flera intressanta resultat kommer fram: demokrati (eller inte) har tydlig inverkan, liksom kolonial bakgrund och religion. Anckar framträder ånyo som en mycket kompetent komparativ forskare med statistiska metoder som sin teknik.

Tillsammans med Dag Anckar är Carsten Anckar författare till artikeln "Democracies without Parties" (*Comparative Political Studies*, 2000). Här görs en inträngande analys av partilösa politiska system, vilka förekommer i flera microstater. Studien visar att både geografiska och politiskt kulturella förhållanden förklarar frånvaron av partier i dessa länder. Med Lauri Karvonen har han vidare publicerat artikeln "Party System and Democratization: A Comparative Study of the Third World" (*Democratization*, 2002). Det kan mot den senare skriften invändas att den har en tveksam behandling av den beroende variabeln, demokrati. Problemet är att författarna arbetar med ett index som inbegriper frågor om införande av demokrati, grad av demokrati och demokratisk stabilitet. En vanlig (och välgrundad) uppfattning inom forskningen på området är att dessa frågor bör hållas isär, då de handlar om olika ting och har olika förklaringsmönster.

Det kan i sammanfattning sägas att Carsten Anckar är en mycket lovande forskare. Hans avhandling är av hög klass. Detsamma kan sägas om flera av hans följande skrifter, även om de till sin uppläggning ibland har ett repetitivt inslag. Han har förmågan att förena teoretisk utblick med stor grundlighet på det empiriska området. Anckar har därtill en lovvärd internationell inriktning: han har världen som sitt forskningsfält. Han har också en relativt betydande publicering i internationella tidskrifter. Emellertid är hans pedagogiska meritering begränsad; i synnerhet gäller detta ifråga om erfarenhet av forskarutbildning och handledning av doktorander. Vidare har han ringa administrativ erfarenhet.

I frågan om Anckar skall anses professorskompetent gör vi bedömningen, att han har en god och för framtiden löftesrik meritering på forskningssidan. Här står han sig väl i jämförelse med de övriga sökande till den utlysta tjänsten. Samtidigt finner vi att han har åtskilligt ogjort på

andra väsentliga områden. Vår slutsats blir att Anckar – trots en utmärkt början på sin akademiska bana – ännu inte uppvisar den samlade meritering som krävs för att förklaras professorskompetent.

Ingemar Elander (f. 1942) har en grundexamen från Örebro universitet och doktorsexamen från Uppsala universitet. Han har varit lektor vid Örebro universitet sedan 1978 och är numera docent vid detta lärosäte. Han är också docent vid Åbo Akademi. Han har varit programansvarig och koordinator vid Centrum för miljöforskning från 1998.

Elander har en osedvanligt lång och bred pedagogisk erfarenhet från undervisning och handledning på olika nivåer under sista trettio åren, senast under tre år på forskarutbildningen i Örebro, där han undervisat på en kurs i urban policy, governance and democracy samt policyanalys. Han har också föreläst på forskarutbildningen på flera andra universitet. Han har betydande erfarenhet av handledning på C- och D-nivån, och han har varit handledare för flera doktorander. Elander har vidare en mycket bred och omfattande forskningsadministrativ erfarenhet och här till en lång erfarenhet från deltagande i och ledning av forskningsprojekt och program, särskilt i anknytning till Centrum för miljöforskning. Han har haft ett flertal nationella och internationella vetenskapliga uppdrag och varit knuten till flera vetenskapliga utredningar.

Elander är författare/medförfattare till ett antal publicerade artiklar i olika internationella tidskrifter med peer review liksom till artiklar och kapitel i andra tidskrifter och antologier, varav många är internationellt publicerade. På de senaste fem åren har han haft tre artiklar i internationella tidskrifter med referee, 17 artiklar i andra tidskrifter eller som bokkapitel (huvudsakligen utländska), varit med och redigerat fyra böcker och skrivit ett flertal rapporter. Elander har själv delat upp de skrifter han insänt till bedömning i fyra grupper. Vi kommer här att följa denna kategorisering. Den första gruppen rör "central-lokal-relationer i ett komparativt perspektiv" och består av tre uppsatser i engelskspråkiga tidskrifter. Det första arbetet är "Analysing Central-Local Government Relations in

Different Systems: A Conceptual Framework and Some Empirical Illustrations" (*Scandinavian Political Studies*, 1991). Huvudintrycket är att detta är en solid och kompetent artikel som visar god kännedom om relevant teori och empiri. Det är också bra att Elander generaliserar en del slutsatser som han dragit av ett komparativt projekt omfattande Polen, Sverige och USA. Artikeln är emellertid brett anlagd; teorier och metoder som används diskuteras inte mycket, och den blir huvudsakligen beskrivande till karaktären.

"The Emergence of Local Self-Government in Central Europe. Some Notes on the First Experience" är en artikel skriven tillsammans med Mattias Gustavsson och publicerad i *European Journal of Political Research* 1993. Artikeln är fokuserad på lokalstyret som en viktig länk mellan staten och det civila samhället. Den är klar och välstrukturerad, visar gott grepp om de länder som undersöks (Polen, Ungern och Tjeckoslovakien) och förmedlar värdefulla kunskaper. Den saknar emellertid ett mer explicit teoretiskt ramverk och blir mest beskrivande. Artikeln "Between Centralism and Localism: on the Development of Local Self-Government in Post-socialist Europe" publicerades i *Environment and Planning* 1997. Den ger en solid översikt och visar åter på författarens goda kunskaper om Östeuropa, men den blir något för beskrivande; mer vikt hade kunnat läggas på den teoretiska inramningen. Samtliga artiklar i denna grupp är meriterande men har brister ifråga om teori och teoridiskussion.

Den andra gruppen kallas "Socialdemokrati och planering" och består av två arbeten. "Det nödvändiga och det önskvärda. En studie av socialdemokratisk ideologi och regionpolitik 1940–72" är Elanders avhandling (*Arkiv*, 1978). Den fokuserar på två problemställningar, nämligen huruvida socialdemokratiska aktörer i regering och riksdag uppfattar orsakerna till befolkningens och näringslivets koncentration, framdriven på kapitalistiska grunder och till följd av befolkningens och näringslivets önskemål. Avhandlingen är välstrukturerad och har klara resultat. Den visar på en god förmåga att analysera innehållet i partiernas interna utredningar, offentliga dokument, politiska debatter osv. Totalt

blir den emellertid för beskrivande; trots att olika perspektiv på regional utveckling berörs saknar man en användbar, sammanhållande teoretisk struktur. I bokkapitlet "Socialdemokratin och samhällsplaneringen" (HSFR, 1991) diskuteras i synnerhet den fysiska planeringen utifrån olika plan-teoretiska traditioner. Framställningen är klar och diskuterande. Analysen relaterar sig till internationell teoribildning och till den svenska forskningsdebatten och har flera goda poänger. Bägge arbetena i denna grupp är klart meriterande.

Den tredje gruppen, "Urban Governance", består av tre arbeten. Artikeln "Policy Networks and Housing Renegation in England and Sweden" (*Urban Politics*, 1995) gör en jämförande studie av vissa delar av bostadspolitiken i de två länderna. Den har god struktur och är klart instruktiv. Men den teoretiska ramen, som är brett och allmänt tecknad, hade kunnat komma mer till användning. Stadsförnyelse är temat för uppsatsen "Exploitation, Preservation or Decay? Urban Renewal Coalitions in a Swedish Town". Den ingår som kapitel i en volym utgiven på Avebury, 1997. Här ges intressanta inblickar i ett politiskt förlopp, men den är alltför försiktigt beskrivande – diskussion om implikationer och om teoretiska aspekter lyser i för hög grad med sin frånvaro. Det tredje arbetet är ett bidrag till Demokratiutredningens forskningsvolym om globalisering (SOU 1999:83). Det har titeln "Partnerskap och demokrati. Omaka par i nätverkspolitikens tid". Uppsatsen är inspirerat skriven och reser ett antal intressanta frågor. Den har en klar teoretisk orientering, men den är samtidigt något svajig i sin uppläggning. Framställningen hade kunnat vara mer disciplinerad.

Den sista gruppen av arbeten, som Elander inför, har han rubricerat "Environment governance". Här ingår två arbeten: bokkapitlet "The Rio Declaration and Subsequent Global Initiatives" (London, Routledge, 2000) och artikeln "Demokrati, ekologi och kunskap. Statsvetenskapliga responser på miljöpolitiken (med Rolf Lidskog, *Statsvetenskaplig Tidskrift*, 1999). Den första uppsatsen visar på mycket goda insikter i sitt ämne men är alltför beskrivande i formen. Den andra visar upp en imponerande bred lärdom om miljöpolitiken och dess demokratiska

och andra aspekter. Dess diskussion om dessa problem är givande och den visar på grundliga insikter om politikområdet ifråga. Men den är samtidigt lite vittfamnande och svepande. Samlat vittnar även dessa artiklar om författarens breda kompetens.

Sammantaget uppvisar Elander en stor bredd i sin vetenskapliga produktion. Han har utmärkta empiriska kunskaper på ett flertal områden. Framställningsätt och analys utmärks ofta av klarhet och skärpa. Samtidigt saknar mycket av hans författarskap en teoretisk orientering, vilket onekligen måste ses som en brist. Han hänvisar förvisso till olika teorier och dess företrädare i flera av sina skrifter, men han diskuterar och använder dessa teorier i begränsad grad. Ofta saknar man angivelser om hans egen teoretiska position. I det sammanhanget saknar man också en större monografi vid sidan av avhandlingen, där det teoretiska perspektivet kunde utarbetas mera tydligt. Kommitténs bedömning blir mot denna bakgrund att Elander inte uppvisat den kompetens som krävs för att inneha en professor i statsvetenskap. Han har en ovanligt bred och långvarig pedagogisk erfarenhet, för att inte tala om hans gedigna forskningsadministrativa erfarenhet – vilket förstås är förtjänstfullt och meriterande. Detta kan emellertid inte uppväga de påpekade bristerna i den vetenskapliga produktion och ändrar inte vår konklusion ifråga om professorskompetensen.

Michele Micheletti (f. 1953) tog sin BA vid University of California 1975. Hon avlade doktorexamen i statskunskap vid Stockholms universitet 1985, och vid detta lärosäte har hon därefter varit verksam som forskare och lärare. Hon blev docent 1993 och universitetslektor vid Statsvetenskapliga institutionen året efter. Hon har en långvarig pedagogisk erfarenhet, innefattande undervisning på ett brett fält inom ämnet. Undervisningen har främst bedrivits inom grundutbildningen. Insatserna inom forskarutbildningen är mer begränsade, detsamma gäller beträffande handledning av doktorander. Micheletti har aktivt deltagit i kursutveckling, och hon har vidare medverkat med flera bidrag i antologier av lärobokskaraktär, vilket ska räknas till hennes pedagogiska meritering.

Micheletti har varit studierektor inom forskarutbildningen och även haft flera andra administrativa uppdrag vid Statsvetenskapliga institutionen i Stockholm. Särskilt värt att nämna är hennes ansvar under flera år för mastersprogrammet inom International Graduate Programme. Hon har varit redaktör för Politologen och har i flera år ingått i SNSs demokratiråd. Hon har betydande erfarenhet av ledning och medverkan i forskningsprojekt. Micheletti har också varit en aktiv bidragsgivare vid vetenskapliga konferenser och har varit en framgångsrik akademisk nätverksbyggare både på den nationella och internationella arenan. Hon har dessutom varit mycket verksam på det utåtriktade forskningsinformativa området.

Michelettis vetenskapliga publikationslista innefattar fyra egenhändiga monografier och tio böcker (flera i form av tunnare "rapporter") ihop med andra författare; därtill kan läggas ett tiotal tidskriftsartiklar och ett tjugotal bokkapitel. Hon har således varit produktiv, och hon uppvisar dessutom en omfattande produktion under de allra senaste åren.

Doktorsavhandlingen *Organizing Interest and Organized Protest* (1985) handlar om TCOs roll som företrädare för sina medlemmar. Den inleds med en klagörande analys av den teoretiska diskussionen rörande olika former för representation inom organisationsväsendet. Därpå följer en grundlig utredning av TCOs ställningstaganden – och interna protester däremot – i några politiskt känsliga frågor, främst kärnkraften och löntagarfonderna. Undersökningen ger en intressant inblick i de speciella svårigheter på det politiska området som finns inom den fackliga tjänstemannarörelsen – givet den partipolitiska splittringen bland medlemmarna och ledningens ambition att spela en roll i den politiska processen. Det är en klart meriterande avhandling: den empiriska analysen är solid och den sätts in i en intressant generell diskussion om organisationsväsendets roll i det politiska livet.

Hennes följande större arbete handlar också om organisationsväsendet, men denna gång står en annan grupp i fokus. Boken *The Swedish Farmers' Movement and Government Agricultural Policy* (Praeger, New York, 1990) skildrar bö-

dernas organisering i ett historiskt perspektiv. Den beskriver samtidigt, den på organiseringen starkt inverkan, utveckling som har skett inom jordbrukspolitiken: en reglerad och kraftigt subventionerad näring har styrts genom ett intimt samspel mellan myndigheter och jordbrukarnas organisationer. Mindre än avhandlingen är denna studie styrd av teoretiska utblickar. Dess bidrag består i att ge en initierad skildring av svensk korporatism på ett av dess kärnområden. Sådillvida ger den onekligen ett värdefullt tillskott.

Dessa studier av organisering och representation följs upp i uppsatsen "Toward Interest Inarticulation: A Major Consequence of Corporatism for Interest Organization" (*Scandinavian Political Studies*, 1990). Ambitionen är teoretisk och syntetiserande. På basis av egna undersökningar och andra forskares inlägg i ämnet söker författaren ge ett tillskott till debatten om kollektivt handlande. Solidaritetens betydelse framhålls som ett sammanhållande kitt – varvid (bl.a.) storleksfaktorn har en inverkan. Inlägget är knappast banbrytande men vittnar om en lovvärd strävan att koppla de egna studierna till den pågående internationella diskursen.

I boken *Det civila samhället och staten* (Publica, Stockholm, 1994) gör Micheletti en bred analys om medborgarorganisationernas roll i svenskt politiskt liv. Hon inleder med en utmärkt utredning av den internationella forskningen om det civila samhället och demokratin: om olika former för organisering och tendenser och drivkrafter över tid. Därefter tecknas de olika vågor av organisering som har skett i Sverige fram till slutet av 1900-talet. Det hon påtagit sig är onekligen en krävande uppgift. Det handlar om ett långt tidspann och ett vidsträckt spektrum av organisering; dessutom krävs en parallell analys av de förändringar som skett i samhället och i den politiska sfären. Helt naturligt blir framställningen något svepande: det hon är ute efter är de stora dragen i utvecklingen. Och i denna ambition lyckas hon på det hela mycket bra. Micheletti visar i detta arbete att hon har förmågan att hålla ihop ett stort forskningsprojekt och kan ge en intresseväckande analys av såväl gångna och som just påbörjade utvecklingstendenser inom organisationslivet. Boken är en stark merit för

Micheletti. En förkortad version, betitlad *Civil Society and State Relations in Sweden*, har utgivits i England (Avebury, Aldershot, 1995).

Medverkan i SNSs demokratiråd har resulterat i flera skrifter. Mellan åren 1995 och 1998 ingick Micheletti som medförfattare till de årliga rapporter som utgavs. Denna medverkan är förstås allmänt meriterande. Men eftersom författarna (som är fyra eller fem till antalet) står som gemensamt ansvariga för rapporterna är det inte möjligt att urskilja Michelettis egna insatser. Värda att nämnas är också studierna "Den svenska demokratis toleransgräns" (Tidskrift för samhällsforskning 1997) och "The End of Big Government: Is it happening in the Nordic Countries?" (*Governance* 2000). Om än inte direkt originella i sitt budskap vittnar dessa uppsatser om författarens vetenskapliga bredd; om förmåga att utveckla sitt kunnande och att publicera sig på nya områden. Detta är förstås meriterande.

Det senaste temat för Michelettis del rör konsumentbeteende som en politisk aktionsform. På detta tema arrangerade hon under 2001 en konferens, där ett stort antal internationella forskare deltog. Konferensbidragen har därefter sammanställts till en antologi med Micheletti som primus motor. Den har titeln *Politics, Products, and Markets. Exploring Political Consumerism, Past and Present* (Transaction Publisher, New Brunswick, 2003). Hennes eget bidrag är en uppsats om kvinnornas speciella beteendemönster på detta område. Hon ingår också som medförfattare (en av tre) till bokens inledning och avslutande kapitel. Dessutom står hon som ensam författare till en samtidigt utgiven bok: *Political Virtue and Shopping: Individuals, Consumerism, and Collective Action* (Palgrave, New York, 2003). Sistnämnda bok ger en historisk revy över politiska aktioner (köpbojkotter, varumärkning etc.) med en politisk inriktning, och den ger vidare en interiör från sådana aktioner i dagens Sverige. Framställningen avrundas med en diskussion om denna aktionsforms möjligheter och etiska problemställningar. Micheletti har med andra ord slagit in på ett nytt stort forskningsfält under senare år, och här gör hon en pionjärinsats. Hon är en av få i Norden som har specialiserat sig i ämnet, och sannolikt gör

hon bidrag vid den internationella forskningsfronten. Detta är naturligtvis starkt meriterande.

Micheletti har en omfattande pedagogisk och administrativ erfarenhet. Hon framstår som mycket dynamisk – som en person som drar igång och upprätthåller aktiviteter på många områden. Hennes starkaste vetenskapliga meritering har skett i bokform. Flera av dessa skrifter är internationellt publicerade och av hög standard. Uppsatserna är också meriterande. De visar i vissa fall på en syntetiserande förmåga och i andra fall på förmågan att vidga sig till nya områden.

Michele Micheletti förklarades professorskompetent i samband med en ansökan till en professur i Stockholm 1996. Under de år som därefter gått har hon ytterligare väsentligt stärkt sin meritering. Ingen tvekan kan därför råda om hennes kompetens att inneha en tjänst som professor i statskunskap.

Victor Pestoff (f. 1941) har sin BA från California State 1963, sin MA från Stockholms universitet och sin doktorexamen från samma universitet 1977. Han har därefter haft en mycket varierad karriär med anställningar på flera olika lärosäten. Under perioden 1999-2002 var han professor och prefekt vid Statsvetenskapliga institutionen vid Södertörns högskola. Därefter har han varit professor vid Mithögskolan.

Pestoff har en ovanligt långvarig och bred pedagogisk meritering ifråga om undervisning och handledning – på olika nivåer och i flera länder. Tidigare i sin karriär undervisade han i forskningsmetod, konsumentpolitik, intresseorganisationer och riksdagsval; han har även haft internationella kurser på dessa områden. På nittio-talet ledde han även seminarier på högre nivå om bl.a. Östeuropa, harmonisering och deregulering, om privata non-profit-organisationer och förändringen av den offentliga sektorn. Senare har han givit kurser bl.a. om demokrati, nationalism och etnisitet, globalisering och regionalisering. Han har varit gästföreläsare i tio länder. Han uppger att han handlett tre doktorander under de senaste tio åren. Han har en omfattande och bred forskningsadministrativ erfarenhet genom ledning och medverkan i ett antal projekt och forskningsprogram, i offentliga utredningar

och i akademiska kommittéer. Han har även haft ledningsansvar på institutionsnivå.

Pestoff har en mycket omfattande vetenskaplig produktion bakom sig, varav huvuddelen utgörs av bokkapitel och böcker som utgivits på internationella förlag. Under de senaste fem åren har han publicerat en egen bok, sex kapitel i utländska böcker, tre internationella tidskriftsartiklar och tre rapporter av olika slag. Han grupperar sina vid ansökan insända skrifter i sex kategorier, och vi följer denna uppdelning i vår utvärdering. Den första kategorin består av två arbeten rörande frivilliga organisationer. Den ena är Pestoffs avhandling från 1977, *Voluntary Associations and Nordic Party Systems. A Study of Overlapping Memberships and Cross-Pressures in Finland, Norway and Sweden*. Den behandlar organisationernas roll i demokratin, med hänsyn till pluralism, social heterogenitet m.m. Särskilt betonas effekterna av överlappande medlemskap och det socialiserande korstryck som därmed kan förväntas uppstå. Som material används sekundärdata från väljarstudier i Finland och Norge och för Sveriges del en studie av frivilligorganisationer. En viktig slutsats är att centrala teser i pluralistisk teori rörande effekterna av överlappande medlemskap inte infrias i de undersökta länderna. En stark sida i avhandlingen är den stora vikt som läggs vid den teoretiska diskussionen. Författaren visar också gott prov på förmågan att verkligen nyttja teorierna i sin empiriska analys. Dock är avhandlingen något ofokuserad. Den centrala forskningsfrågan kunde ha varit mera tydligt och precis formulerad, och den empiriska framställningen är ibland lite svävande. Det andra arbetet är bokkapitlet "The Role of Non-Profit Organizations in managing HIV/AIDS in Sweden (med Dagmar von Walden Lang, Aldershot; Ashgate, 1997). Det ger en grundlig och insiktsfull analys men saknar en teoretisk ram. Vissa policy-implikationer diskuteras visserligen på slutet, med det kommer för sent och ger för lite. I denna grupp är det därför avhandlingen som är den klart dominerande meriten.

Ett annat område är forskning om kooperativitet. Här hänvisar Pestoff till boken *Between Markets and Politics. Co-operatives in Sweden* (Boulder, Westview, 1991). Syftet är att ge en

bred framställning om de kooperativa organisationernas ändrade interaktion över tid med sin omgivning. Det är en värdefull och meriterande bok. Den visar på en mycket god förmåga att utnyttja ett flertal teoretiska element och att tillämpa dessa på olika slag av empiri, men också på en god benägenhet att problematisera ett empiriskt tema från olika synvinklar. Man hade emellertid kunnat önska sig att bokens forskningsspörsmål varit klarare angivet, att teoribehandlingen varit mera disciplinerad och att den röda tråden i framställningen hade varit tydligare.

Inom kategorin "konsumentpolitik" har Pestoff två insända arbeten. Den ena är en rapport om konsumentinflytande och organisering som han skrev 1984 för konsumentpolitiska kommitténs räkning. Rapporten är klar och insiktsfull; den vittnar om goda kunskaper om politikområdet ifråga, och den har en relevant teoretisk ram. Det andra arbetet är uppsatsen "Organisationernas medverkan och förhandlingar i svensk konsumentpolitik", som utgivits både som bokkapitel och som tidskriftsartikel (*Tidskrift för Rättssociologi*, 1989). Framställningen har både teoretiska och empiriska poänger men brister något ifråga om klar struktur. Tillsammans är dock de nämnda skrifterna meriterande.

Två insända arbeten behandlar näringslivets organisationer. Det ena är ett konferenspapper 1994, som behandlar arbetsgivarnas organisationer i nio OECD-länder. Det är informativt på det deskriptiva planet men saknar samtidigt en teoretisk analys; det har därför knappast något meritvärde. Mera givande är skriften "Towards a New Swedish Model of Collective Bargaining and Politics" som ingår som kapitel i en editerad volym om industriella relationer i Europa (Aldershot, Avebury, 1994). Även om framställningen är huvudsakligen empirisk har den klara teoretiska kvaliteter. Ett annat område där Pestoff bedrivit forskning är omvandlingen i Östeuropa. Här redovisar han två arbeten. Den ena är boken *Reforming Social Services in Central and Eastern Europe – An Eleven Nation Overview* (Cracow Academy of Economics, 1995), som han redigerat och där han själv skrivit flera kapitel. Det handlar om reformer av de sociala välfärdssystemen i tidigare kommunist-

länder – om omvandling från allomfattande system till system fokuserade på de fattiga. Samlat är Pestoffs bidrag i boken klart meriterande. Han visar på ett gott teoretiskt och empiriskt grepp på ett nytt fält, och han ger en intressant inblick i den samhällsförändring som pågår i dessa länder. Men åter saknar man en mer ordnad tillämpning av teorin och en klarare design. Bokens huvudresultat presenteras i koncentrerad form som kapitel i en bok om ekonomiska förändringar i Östeuropa (New York, De Gruyter, 1996).

Hans bok *Beyond the Market and State. Social Enterprises and Civil Democracy in a Welfare Society* utkom 1998 på Ashgate. Avsikten med boken är att föreslå en alternativ välfärdsmodell, en modell som lägger vikt vid att främja brukarnas och de anställdas deltagande vid framställningen av sociala tjänster. Boken ger en intressant och stimulerande infallsvinkel på andra former för offentlig tjänsteproduktion, särskilt genom tillämpning av kooperativa organisationer. Studien har en tydlig teoretisk uppläggning men är mindre empiriskt orienterad. Den ger en vidsträckt teoretisk översikt men öppnar samtidigt upp ett något för stort teoretiskt landskap. Pestoff hade kunnat ekonomisera analysen och fått en klarare framställning.

Sammantaget uppvisar Pestoff en stor vetenskaplig produktion med flera böcker baserade på omfattande projekt. Hans styrka som forskare ligger i en mycket god teoretisk översikt på de forskningsfält där han arbetar, och han har också förmåga att diskutera, problematisera och kombinera dessa teorier. Hans produktion omfattar också ett stort och varierande empiriskt område, även om dessa ibland är varandra ganska närliggande. Svagheten ligger däri att han inte lägger mycket vikt vid att klart specificera sina forskningsuppgifter och ge läsaren den röda tråd som ska följas. Han har en tendens att gå fram på bred front i lite ordnat landskap. Han är något teoretiskt odisciplinerad. Det är så till vida typiskt att han inte publicerat mycket i internationella tidskrifter, där formatet är stramare, utan mer i böcker där strukturen är lite lösare. Men trots dessa invändningar råder det ej något tvivel om att Pestoff är professorskompetent.

Lars-Inge Ström (f. 1942) har en doktorsexamen i statsvetenskap 1978 vid Uppsala universitet och utnämndes till docent i ekonomisk politologi 1995 vid Svenska Handelshögskolan i Helsingfors samt till docent vid Mitthögskolan, Östersund. Hans karriär omfattar en rad akademiska och administrativa befattningar vid Mitthögskolan och SIR (Statens institut för regional forskning).

Som universitetslektor under många år (det står 30 år i ansökan, men vissa år har han varit tjänstledig för andra uppdrag) har Ström utan tvekan betydande *pedagogiska meriter* i form av undervisning på olika nivåer och kurser. Han har också examen från Lärarhögskolan i Uppsala. I ansökan redovisas dock inte vilken typ av kurser han undervisat, heller inte med vilken framgång. Ett betyg är dock att han valdes till bäste akademiska lärare vid Högskolan i Östersund och har där också varit prefekt för förvaltningsutbildningen liksom ämnesrepresentant för statsvetenskap. Han har författat ett underlag för ett nytt utbildningsprogram vid Mitthögskolan och medverkat i olika konferenser och seminarier inom utbildning. Han har fungerat som medhandledare för tre doktorander, varav en vid Wissenschaftszentrum Nordrhein-Westfalen. Inom Eurokonferensen i Hannover 2001 har han uppgiften att välja och handleda yngre forskare inom forskningsområdet "Regional Governance". Det framgår inte huruvida han någon gång undervisat inom forskarutbildning.

Ström har en lång lista av *administrativa meriter*, vari ingår hans ledarskap för SIR med ansvar för två större forskningsprogram, att han varit prorektor för Mitthögskolan i Östersund, och även varit dekanus och prefekt. Hans uppdrag som sakkunnig och utredare inom statsförvaltningen är också klart meriterande. Likaså har han gästforskat under många år i Tyskland och haft uppdrag inom EU. Dessa administrativa erfarenheter är hans starkaste tillgång.

Hans *vetenskapliga meriter* är inte helt lätta att värdera genom att han inte bifogat någon lista över sin totala produktion. I Sten Berglunds docentutlåtande från 1994 åberopas 20 skrifter förutom doktorsavhandlingen – i den nu föreliggande ansökan anges totalt 18 arbeten varav fem anges vara expertgranskade. Detta är ingen im-

ponerande produktion. Förklaringen står troligen att finna framför allt i hans administrativa meriter som är synnerligen gedigna.

Forskningen handlar om folkrörelsernas roll i det politiska systemet, om kommuner och lokal demokrati, om flernivåstyrning, om regional utveckling och om det europeiska integrationsperspektivet. Ett genomgående tema är hur samhället använder individer, grupper och organisationer i olika typer av förändringsarbete. Doktorsavhandlingen med titeln *Idrottsrörelsens politiska roll i Tredje riket, DDR och Förbundsrepubliken* är ovanlig inom statsvetenskapen när det gäller ämnesvalet och kan därför betraktas som en "nydanande" kartläggning och jämförelse av inställningen till idrottsrörelsen liksom dess roll som politisk skolning i tre olika politiska system. Metodologiskt och teoretiskt är dock avhandlingen relativt svag. Dess meritvärde motsvarar en "normal" doktorsavhandling.

Ström återkommer till temat idrott och politik i sin undersökning av idrottsföreningars verksamhet och roll i (den svenska) glesbygden i ett kapitel som ingår i Johnny Anderssons redigerade volym *Turbulens i rörelsen: sju perspektiv på idrottens framtid* som utgavs 1991 genom Sveriges Riksidrottsförbund och SISU. Det är en pilotstudie som endast marginellt sätter idrottsrörelsens roll i ett direkt statsvetenskapligt perspektiv och en beskrivning av enkätresultat av intresse främst för idrottsrörelsen själv. Ett liknande tema tas upp i utredningen *Föreningarna tar över* inom 1983 års demokratiberedning vid Civildepartementet som Lars-Inge Ström är författare till. Även denna undersökning har ett avnämarperspektiv snarare än ett vetenskapligt sådant och framställningen är teoretiskt spretig.

Regional utveckling och regionalpolitik är temat för fyra av de insända skrifterna. På detta område är Ström både beläst och kreativ, och förmedlar empiriskt intressanta resultat i statsvetenskapligt perspektiv genom de olika undersökningar som genomförts. Två av dessa är dock mycket korta beskrivningar – såsom det tre sidor långa kapitlet "Regionalism in Sweden" i Kretschmer/Hrbeks volym om europeisk regionalisering samt introduktionen till *Regional Strategies for an Innovative Economy*, som är en av Ström redigerad konferensvolym från SIR. Be-

tänkandet av kommittén om EU:s utvidgning med titeln *Regionala konsekvenser av EU:s östutvidgning* från 1997 där Ström varit särskild utredare är en klar merit. Det är en väl strukturerad och innehållsrik analys över regional utveckling i både ansökarländerna, främst runt Östersjön, och i den svenska kontexten. I bokkapitlet "Swedish Municipalities and the European Union" utgår Ström från en kommunenkät från 1991 om anpassningen till EU och analyserar nationella och internationella faktorer som kan ha påverkat europeiseringsprocessen. Tillsammans med finska kollegor (inom det under Marie-Louise von Bergmann-Winberg nämnda europeiska forskningsprojektet EUROLOG) skapar han ett aktivitetsindex för dessa två grupper av faktorer, där kommunernas insatser mäts. Uppsatsen hänger dock inte riktigt ihop, här finns många lösa trådar och strukturen är oklar.

Två skrifter som valts ut för bedömning handlar om svenska kommuner och lokal demokrati. *Den kommunala revolutionen* utgiven av SIR 1999 innehåller dels samma material som ovan nämnda uppsats om svenska kommuners anpassning till EU, dels material från betänkanudet om EU:s östutvidgning som publicerades 1997. Boken *Lokal demokrati – Myt och verklighet* utgiven på Studentlitteratur 2002 är enligt förordet en analys av den lokala demokratins tillstånd i Sverige som försöker fånga en utveckling som inspirerats av det europeiska samfundet. Boken diskuterar svensk regional utveckling ur olika demokratiperspektiv med exempel från byar i Jämtland där empirin hämtats från olika undersökningar som Ström varit involverad i utan närmare motivering varför just dessa är relevanta fallstudier i detta sammanhang. Den teoretiska ansatsen är närmast essäistisk och man saknar en kritisk analys.

Slutligen finns en samförfattad artikel (som enligt uppgift accepterats för publicering i *European Political Science* 2003) om det utländska inflytandet på svensk statsvetenskaplig forskning. Detta är ett i huvudsak välskrivet och empiriskt grundat inlägg i frågan om svenska statsvetare blivit mer eller mindre påverkade respektive själva påverkat teori och metod i den internationella utvecklingen av ämnet.

Som sammanfattning kan sägas om Ströms vetenskapliga meriter att han visserligen är bred och inläst på många områden men att han inte har meriterat sig på betydande sätt efter docentutlåtandet. Framför allt efterlyses vetenskapligt stringenta liksom internationellt granskade verk i hans publikationslista. Slutsatsen är att Lars-Inge Ström inte kan anses kompetent för en professur i statsvetenskap. Bristerna är framför allt på det vetenskapliga området, medan hans pedagogiska och framför allt administrativa erfarenheter är goda.

Marie-Louise von Bergmann-Winberg (f. 1946), blev ekonomie doktor 1987 vid Helsingfors universitet, utnämndes 1988 till docent vid Svenska Handelshögskolan i Helsingfors och 2002 till professor i statsvetenskap vid Mitt-högskolan i Östersund. Hon har arbetat vid Svenska Handelshögskolan i Helsingfors, vid Svenska Social- och Kommunalhögskolan vid Helsingfors universitet och sedan 1993 vid Mitt-högskolan i Östersund.

Bergmann-Winberg redovisar en lista på *pedagogiska meriter* vilken innefattar kursutveckling och undervisning på alla nivåer och inom en mängd olika områden. Kursprogrammet Europe 2000 som är en distanskurs med nya tekniker har hon utvecklat både för Svenska Handelshögskolan och Helsingfors universitet. Jämförande statskunskap, politiska idéer och kunskapsteori, finsk och nordisk politik, kommunal och regionalpolitik samt metodkurser ingår i hennes kursstema. Vid Helsingfors universitet har hon ansvarat för all kursplanering och större delen av undervisningen och hon valdes där till bästa lärare 1995. Deltagande i pedagogisk fortbildning, i arbetsgrupper kring flexibelt lärande och distansundervisning är ytterligare förtjänster. Inom forskarutbildningen har hon varit biträdande handledare (eftersom Östersund inte har examinationsrätt på forskarutbildningen) för tio doktorander vid olika lärosäten, inklusive i Tyskland och Finland. Hon är medlem i forskar- och handledargruppen inom den nationella forskarskolan i entreprenörskap sedan år 2000.

Hennes *administrativa meriter* inom forskningen inkluderar flera internationella nätverk och styrelseuppdrag inom olika universitet. Hon

har deltagit aktivt i de olika internationella konferenser som samlar statsvetare från Norden (NOPSA), Europa (ECPR) och världen (IPSA), där hon ingått i arbetsgrupper om jämförande politik och skapat goda kontakter med välrenommerade forskare. Det har lett till flera perioder som gästforskare vid utländska universitet. Hon var ordförande för ETOURs vetenskapliga råd 1997-2001 och är sedan 2002 prorektor med ansvar för forskningsfrågor vid Institutionen för samhällsvetenskap, Mitthögskolan. Hennes universitetsuppdrag är många och omfattar samtliga lärosäten hon verkat vid och hon har även genomgått ledarutbildning.

Bergmann-Winberg redovisar totalt 52 publikationer, varav tre böcker (två som redaktör) förutom doktorsavhandlingen, ett knappt tjugotal internationellt publicerade bokkapitel och artiklar, ett trettiotal forskningsrapporter och konferenspapper. Hennes publikationslista uppvisar hög och jämn forskningsaktivitet över åren, och flertalet har tillkommit från 1990 och framåt.

Ett genomgripande tema har varit jämförande studier samt nordisk kommun- och regionalförvaltning, liksom frågan om systemförändringar över tid på olika förvaltningsnivåer inklusive EU-nivån. Forskningen har även kretsat kring frågor om organisationsformer för den tredje sektorn och dess kopplingar till välfärdspolitik, samt europeisk integration och globaliseringens konsekvenser. Hennes doktorsavhandling *Välfärd, levnadsnivå och livsstil: en jämförande studie av Väst- och Östtyskland* (fritt översatt från tyska) är utgiven vid Svenska Handelshögskolan i Helsingfors 1987. Den grundläggande frågan som ställs är huruvida det politiska och socioekonomiska systemet påverkar välfärdsutvecklingen över tid (hon visar att så är fallet), och genom att även undersöka levnadsnivå och livsstil bidrar hon med en insiktsfull och teoretiskt spännande analys av det moderna välfärdsbegreppet. Undersökningen är empiriskt grundlig, systematiskt genomförd och en klar merit.

Den jämförande välfärdsforskningen vidgas till att omfatta även hälsofrågor i en uppsats från 1988 samt i ett konferenspapper till IPSA samma år. Ytterligare finns en välgjord jämförande översikt från 1989 med titeln "Private and Pub-

lic Production of Welfare Service in some Western Countries—a comparative analysis” i vilken hon diskuterar olika teoretiska modeller för välfärdsproduktion och deras effekter. Konsumentpolitiken behandlas i artikeln “Consumer Ombudsman: Pipe-Dream or Practical Policy” publicerad i *Journal of Consumer Policy* samt i ett kapitel om “The Nordic Perspective on Consumer Interests and the European Community after 1992” från Helenius och Matilainens redigerade volym *The Rejected Prospect: Highlighting the Scope of Consumer Influence and Ways of Approaching the Subject* publicerad som forskningsrapport vid statsvetenskapliga institutionen, Helsingfors universitet. Tillsammans med Ann-Mari Sätre Åhlander har hon vidare diskuterat utvecklingen av partnerskap, kooperation och socialt entreprenörskap i en antologi utgiven av SIR 2000 som även finns i en engelsk version i hennes redigerade bok om *Plural Economy and Socio-economic Regulation*. Boken är resultatet av att hon sedan 1999 leder en arbetsgrupp inom CIRIEC (International Centre of Research and Information on the Public and Cooperative Economy). Samma tema återfinns i ett kapitel om “Den sociala ekonomin – Kejsarens nya kläder, eller en regional utvecklingsmotor” i debattboken *Riv ner – bygg nytt* från 2001. Här analyserar hon välfärdsstatens förändring över tid och diskuterar begreppet social ekonomi och den tredje sektorns växande andel av välfärds- och serviceproduktionen. Även om denna översiktsartikel knappast kan anses teoretiskt banbrytande, vittnar den om hennes goda kunskaper på området och stilistiska förmåga. Med dessa arbeten visar von Bergmann-Winberg att hon behärskar ett brett område av olika politikfrågor kring konsumtion, välfärd och hälsa.

Den andra forskningsinriktningen handlar om lokal och regional förvaltning, där hon sedan 1989 grundade en grupp om European Local Governments (EUROLOG) tillsammans med Kurt Klaudi Klausen från Odense universitet. Resultatet av detta blev senare en av Klausen och Goldsmith redigerad bok om *European Integration and Local Government* utgiven på Edward Elgar 1997 där Marie-Louise von Bergmann-Winberg bidrar med ett kapitel om “The

Impact of European Integration on Regional and Local Government in Finland, Norway and Sweden”. Vid tiden för undersökningen var emellertid ingen av länderna medlemmar i EU, vilket gör att slutsatser av den karaktär som titeln av uppsatsen antyder kan vara svåra att belägga, och härvidlag diskuteras varken metodologiska problem eller tillförs mer aktuella uppgifter efter det svenska och finska medlemskapet i EU 1995. En ytterligare produkt av samarbetet inom EUROLOG är boken *Local and Regional Governance in Europe* redigerad av Gidlund och Jerneck 1999. I denna bidrar Bergmann-Winberg med ett kapitel “Finnish Regions and Municipalities in a Nordic Setting: Processes of Restructuring, Internationalisation and Integration” där de finska kommunernas omstrukturering skärskådas och jämförs med motsvarande utveckling i Danmark och Sverige. Analysen är innehållsrik, systematisk och välskriven och bidrar till debatten om regionernas Europa. Den är klart meriterande. Regionalism är även tema i flera ytterligare publikationer av vilka kan nämnas bokkapitlet “Inventing Regions in Scandinavia: Transfrontier cooperation in the Nordic countries” vilken återfinns i Gerhard Brunn och Peter Schmitt Egners *Grenzüberschreitende Zusammenarbeit in Europa* från 1998 samt två publikationer från 2000: ett kapitel i en antologi från SIR om omformningen av regioner i Finland och ett med snarlik titel på tyska i en årsbok om federalism, subsidiaritet och regioner i Europa utgiven av Europäisches Zentrum für Föderalismus-Forschung Tübingen.

En svensk version finns i boken *Kommunernas internationaliserings- och integrationsprocesser: Region- och nätverksbyggande i Finland* utgiven 2001 genom SIR på Fritzes förlag. Boken har flera olika teoretiska utgångspunkter som inledningsvis presenteras och delvis upprepas från tidigare uppsatser. Liksom flera av de tidigare uppsatserna finns här alltför breda frågor, vilket gör att den teoretiska skärpan blir lidande i analysen. Bokens bidrag är således främst på den empiriska sidan. Rapporten *The Regional Impact of Community Policies: Implementation of Community Policies at the Regional and Local Level*, som von Bergmann-Winberg redigerat och givit ut på SIR 2000, är en god

översikt för en publik av praktiker. Slutligen har hon engagerat sig i forskning kring bioteknik och politik i två samförfattade publikationer.

Marie-Louise von Bergmann-Winberg framträder som en produktiv och engagerad forskare med ett brett internationellt kontaktnät. Många av hennes arbeten är dock producerade inom SIR. Hennes styrka ligger mer i det empiriska, medan den teoretiska analysen är markerat svagare. Hennes vetenskapliga produktion är relativt omfattande och klart meriterande och tillsammans med hennes goda pedagogiska och administrativa meriter är hon därmed kompetent för professur i statsvetenskap.

Tom Christensen: Rangering av søkerne

Som det fremgår av beskrivelsen og vurderingen av de seks søkerne er det tre av disse som finnes professorkompetent av komiteen: Micheletti, Pestoff og von Bergmann-Winberg. Alle av disse søkerne har en relativt omfattende og bred pedagogisk og forskningsadministrativ erfaring, så mht. til disse kriterier kan man ikke skille søkerne mye fra hverandre. Når det gjelder den vitenskaplige produksjonen har den for alle de tre søkerne et omfattende preg. Man savner imidlertid for alle tre en sterkere vekt på internasjonal publisering i tidsskrift med peer review. De har en tendens til å operere i de store formater når de publiserer internasjonalt, noe som er fortjenestefullt, men også potensielt innebærer et noe svakere kvalitetspress. Når det gjelder den teoretiske orienteringen er Pestoff og Micheletti klart mer teoretisk orienterte enn von Bergmann-Winberg, mens alle tre er relativt solide empirikere. Empirisk favner Micheletti og Pestoff videst og de dekker forskningsmessig en rekke tema, da med Micheletti som den som beveger seg mest inn på nye empiriske områder. I vurderingen mellom Micheletti og Pestoff kan det anføres at Pestoff er den som er den mest ambisiøse teoretisk av de to og som favner videst teoretisk og diskuterer teorien mest. Samtidig er han den av de to som er mest teoretisk uryddig og udisiplinert og han har problemer med å lage seg en konsistent teoretisk plattform.

Micheletti er mindre dristig teoretisk enn Pestoff, men samtidig mer stringent i sin tilnærming og makter oftere å integrere teori og empiri på en fruktbar måte. Derfor er jeg kommet til, under en viss tvil, at Micheletti bør stilles foran Pestoff.

Ut fra de ovenstående vurderinger vil jeg derfor rangere de tre kompetente søkerne på følgende måte til professoratet:

1. Michele Micheletti
2. Victor Pestoff
3. Marie-Louise von Bergmann-Winberg

Katarina Eckerberg: Rangordning av de sökande

Tre av de sökande är kompententa för en profesur i statsvetenskap, nämligen Marie-Louise von Bergmann-Winberg, Michele Micheletti och Viktor Pestoff.

I frågan om vetenskapliga meriter finner jag att Michele Micheletti har ett klart framsteg jämfört med de övriga två. Hon framstår som en mycket produktiv, bred och analytiskt begåvad forskare som dessutom uppvisar en klart stigande kurva över tiden. Hennes senaste verk om politisk konsumtion är både spännande och nydanande och hon befinner sig därmed i den s.k. "forskningsfronten". Det mesta av hennes vetenskapliga produktion är internationellt utgiven på välrenommerade förlag och håller hög standard. Victor Pestoff har en mer omfattande vetenskaplig publicering och en något bredare tematik och teoretisk förankring vilket talar till hans fördel i jämförelsen med Marie-Louise von Bergmann-Winberg. När det gäller den vetenskapliga stringensen finns det dock vissa brister hos bägge dessa två och nytänkandet är inte lika uttalat som hos Micheletti. Samtliga tre sökande är aktiva i den vetenskapliga debatten både inom och utom Sverige och kan karakteriseras som utåtriktade, initiativrika och framgångsrika ledare av forskningsprojekt. De uppfyller alla Karlstad universitets krav på forskningsprofilering inom ämnet statsvetenskap.

De pedagogiska och administrativa meriterna är goda för samtliga tre kandidater även om Bergmann-Winberg uppvisar något mer erfarenheter både inom forskarutbildning och led-

ningsuppdrag än övriga två. Jag menar dock att de vetenskapliga meriterna bör vägleda valet eftersom skillnaderna i övriga meriter inte är betydande. I jämställdhetsfrågan noterar jag att det råder en brist på kvinnliga professorer och prefekter i statsvetenskap och att detta talar ytterligare till fördel för Micheletti.

Min rangordning blir således:

1. Michele Micheletti
2. Victor Pestoff
3. Marie-Louise von Bergmann-Winberg

Axel Hadenius: Rangordning av de sökande

Kommittén har konstaterat att tre av de sökande är kompetenta att inneha en professur i statsvetenskap: Michele Micheletti, Victor Pestoff och Marie-Louise von Bergmann-Winberg. Vid en inbördes jämförelse dem emellan är det enligt mitt förmenande klart att Micheletti har ett försteg framför de två övriga. Hon har en bred och jämn produktion, där empirisk grundlighet ofta förenas med intressant teoretisk utblick och reflektion. Hon har en betydande internationell publicering bakom sig (i synnerhet i bokform, mindre i tidskriftsform). Micheletti är väl pedagogiskt och administrativt meriterad och har dessutom visat stor förmåga som organisatör och medverkande i forskningsprojekt liksom i många andra aktiviteter, både på det akademiska och det utom-akademiska området. Att hon på

senare tid med framgång beträtt ett nytt stort forskningsfält, förenat med ett utvecklat internationellt samarbete, är ett tecken just på detta.

Rangordningen mellan Pestoff och von Bergmann-Winberg är mindre självklar. Båda har utmärkta pedagogiska och administrativa meriter, och har dessutom stor erfarenhet av ledning och medverkan i forskningsprojekt. Båda har deltagit i internationellt samarbete och har publicerat sig internationellt. Här har dock Pestoff ett försteg; von Bergmann-Winberg publiceringsform — och delvis också hennes nätverk — har till betydande del haft en lokal förankring. Som forskare är de två påfallande olika. Pestoff gör de svepande — i bästa stunder inspirerande — teoretiska utblickarna, men han är inte alltid lätt att följa i spåren. Den empiriska förankringen kan ibland vara svajig och framställningen är allt som oftast något ofokuserad. Den starka sidan hos von Bergmann-Winberg är hennes solida empiriska förankring och hennes klara framställning. Hon är däremot mindre benägen att generalisera och att teoretisera kring de forskningsresultat hon redovisar. Vid samlad bedömning finner jag att Pestoff har en starkare meritering än von Bergmann-Winberg.

Min rangordning blir således denna:

1. Michele Micheletti
2. Victor Pestoff
3. Marie-Louise von Bergmann-Winberg